

PERİHAN MAĞDEN

Haberci Çocuk
Cinayetleri

♥
CAN

ROMAN

Perihan Mağden
Haberci Çocuk
Cinayetleri

Can Yayınları: 1679
Türk Edebiyatı: 488

© Perihan Mağden, 2007
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

1. basım: 1991
Can Yayınları'nda 1. basım: Ekim 2007

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0889-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Perihan Mağden
Haberci Çocuk
Cinayetleri

ROMAN

CAN YAYINLARI

**PERİHAN MAĞDEN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

Biz kimden kaçıyorduk Anne? / roman

Perihan Mağden, 1960 yılında İstanbul'da doğdu. *Haberci Çocuk Cinayetleri* (1991), *Refakatçi* (1994) ve *İki Genç Kızın Romanı* (2002) adlı romanları yayınlandı. Romanları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Macarca ve Flamanca'ya çevrildi. Ayrıca gazete makalelerinden derlenmiş kitapları ve iki şiir kitabı bulunuyor. Halen Radikal gazetesinde köşe yazarlığı yapıyor. İstanbul'da yaşıyor.

*Bu kitabın üç müsebbibine:
Annem'e, Serhan'a, Fulya'ya...*

CESARET KOL GEZMİYOR

Konservatuvardan kovulmuştum. Kovulma belgemi teslim etmek üzere beni odasına çağıran yaşlı müdüre, “Bayım,” dedim, “bayım, inanın kendim adına kaygılanmıyorum bu kararınızdan ötürü. Okul tarihinin gelmiş geçmiş en yetenekli öğrencisini, bir-iki disiplin suçu yüzünden kapı dışarı edebilen Konservatuvar nasıl taşıyacak bu ağır yükü omuzlarında; onun adına kaygılanıyorum.”

“Size ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi müdür. “Onun için de hiçbir şey diyemiyorum.”

“Bir-iki disiplin suçu” lafını kullanarak içip içip yemekhanede rezaletler çıkarmamı, Müzik Tarihi hocasının anksiyete nevrozu teşhisiyle hastaneye kaldırılmasına neden olmamı, son olarak da okul yatakhanesini gaz dökerek yakmamı önemsiz, üstünde durulmaya değmez şeyler gibi görüyorum sanmıştı kuşkusuz. Onun için de ne diyeceğini bilemiyordu. Ne diyeceğini, dahası ne dediğini bilmeyen insanlardan bitap düşmüştüm. Ben, ne dediğimi biliyordum.

Bir Konservatuvar öğrencisi, okuduğu okulda rezalet çıkarma, hocalarına şöyle ya da böyle davranma, dahası yatakhanesini yakma haklarına pek tabii olarak: sahiptir. Yaptıklarım önemsiz şeyler

değildi. Önemsiz şeyler yapmak da istemem ayrıca. Yine de yaşlı başlı, beyaz saçlı müdürle, haklarımın nerede başlayıp nerede bittiği konusunu tartışmamın hiçbir yararı olmayacaktı. Onu, bir şekilde seviyordum da. Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın inceden inceye beni sevdiğini, ancak tahammül sınırını aştığım için bunu asla ele vermeyeceğini de biliyordum.

Kibarca vedalaştım. Kovulma belgem bir elimde, diğer elimde mor kadife pelerinim ve kösele bavulum, tren istasyonunun yolunu tuttum. Yedi yıl sonra anne evine dönüyordum.

Babam yıllar önce öldüğünden ve annem oldukça “değişik” biri olduğundan, anne evim gerçek aile evleri gibi yapışkan, bunaltıcı, iğdiş edici bir nevi havayla şişirilmiş bir sıkıntı balonuna benzemezdi Allah için. Ama ev evdir işte ve içim eve dönüyor olmanın yoğun sıkıntısıyla doluydu. İstasyona vardığımda trenim kalkmak üzereydi, bir yandan koşup bir yandan numaraları izleyerek kompartımanımı buldum, nefes nefese içeri daldım; ki ne görevim: bir cüce ve maymunuyla aynı kompartımanı paylaşıyordum.

Maymunun üstünde bele oturan dar kesimli astragan bir manto, başında yine aynı astragandan kalpak modelinde bir şapka vardı. Cücenin üstünde iri çizgili siyah gabardin bir takım, içinde bordo saten bir yelek, boynunda ise bordo-gri çizgili ipek bir kravat vardı. Kravat iğnesi baş tırnağım büyüklüğünde bir elması. Gür kızıl saçları özenle arkaya taranmış, rahatsız edici mavilikteki pırıl pırıl gözleri iyice ortaya çıkmıştı.

Bavulumu ve pelerinimi yerleştirdim, geçip cam kenarındaki yerime oturdum. Böylesine bedbin bir

günümde iki dirhem bir çekirdek bir cüce ve onun iki dirhem bir çekirdek maymunuyla seyahat etmek durumu canımı epeyce sıkımişti; itiraf edeyim.

Kusurlu insanlar içimi rahatlatır. Kusur ve saçmalıklarıyla beni eğlendirir; bana yalnız olmadığını, nice sakatlık ve kabahatlerimin nasıl her birimizde bulunabileceğini gösterir, beni neredeyse hayata bağlarlar. Ama fiziksel kusurlarla ilgili olarak bu gönlübol yorumu yapamayacağım doğrusu. Böy-
lelerinin orda burda karşıma çıkması içimi daraltır, niye evlerinde oturmayıp günümü zehir ettikleri konusunu bana zorla düşündürür. Bu cüceyse başlı başına bir şenlikti: Bırakınız fiziksel kusur kutusu bedenini yuvasında kendine saklamayı, şehirlerarası trenlerde kıvançla gezdiriyor, sinir bozucu şıklık-taki kılık kıyafetiyle bir de altını çiziyordu. Nerdeyse kızgınlık içinde ona bakarken, gözlerim kol düğmelerine takıldı. Zümrüt gözlü, sırtkan bir kedinin pırlantalardan yapılmış başıydı biri. Diğeri ise por-selen yüzlü, sarı kâhküllü bir kız çocuğu başıydı. Alis'ti bu. Harikalar diyarındaki Alis.

“Evet,” dedi cüce. “Alis, harikalar diyarındaki Alis.”

Ses tonu olağanüstü güzeldi: yumuşak, boğuk ve derin. Etkilenmekten kendimi alıkoyamadım. Ses tonlarına önem veririm. Ben düzgün konuşurum düzgün konuşmasına da, tiz, berbat bir ses tonum vardır. Şu cücede şu güzelim ses tonu! Buyrun bakalım.

“Yaaaa,” dedim, mümkün olduğunca az bir şey söyleyip sesimi mümkün olduğunca az ele vermek için. Ayrıca seyahat dostluklarından hiç hazzetmem; daha önce hiç tanımadığımız biriyle ansızın kurulan o mantık ötesi yakınlıklar tarzım değildir, kesinlikle

değildir.

“Tanıştırırayım,” dedi cüce. “İsabelle!”

Maymun, yani İsabelle kibarca elini uzattı. Gayri ihtiyari elimi uzattım, maymunun o ufacık sıcacık elini sıktım. El sıkışmaktan hiç hoşlanmam, hele bir maymunla! Ama bu cücenin sesinde bir şeyler vardı: Olağanüstü bir kibarlıkla sarılı bir buyurganlık, insanı itaat etmekten zevk alır hale getiren büyüü bir hava.

“İsabelle hasta,” dedi cüce. “Hem de çok hasta.”

İsabelle, beyefendi o olağanüstü güzel sesiyle bunları söylerken dertli dertli başını salladı; beyefendi, yani cüce lafını bitirince de gözlerini devirip başını yana eğdi.

“Anaşehrınızda çok ünlü, değerli bir hekim yaşıyor; seyahatimizin nedeni bu. Yoksa size hak vermem elimde değil: Şu kusur kutusu bedenimi oradan oraya dolaştırıp sergilemek, görüntümle insanların içini daraltmak istemem doğrusu.”

Tren yeni hareket etmişti, son derece yavaş gidiyordu. Yoksa camı açıp kendimi atmak, şu yanakları kıpkırmızı olmuş şımarık kafamı parçalamak isterdim.

“İsabelle sizden çok hoşlandı,” dedi cüce. “Elinizde mor pelerininiz, kösele bavulunuz, bu tarafa doğru gelirken görünce sizi, bizimle aynı kompartımanda yolculuk ediyor olmanız için dua etti.”

“Oldukça kısa bir dua biliyor olmalı,” dedim. “Zira treni kaçırmak korkusuyla koşuyordum.”

Cüce, yani beyefendi güldü. Ömrümde gördüğüm en güzel gülüşü bu. İsabelle terbiyeli terbiyeli gülümsedi. Ne tatlı maymundu bu.

“Konservatuvardan kovuldum,” dedim. “Hoş, siz çoktan kestirmişsinizdir; anne evime dönüyorum.”

“Evet, kolayca anlaşılıyor,” dedi cüce. “İsterse-
niz kovulma belgenizin üstüne konyak dökelim,
sonra da onu camdan dışarı atalım. Böylece Konser-
vatuvarı da, müziği de, bu şehri de silip atmış olur-
sunuz kafanızdan. Kovulduğu yerleri zihninde asla
taşımamalı insan.”

Birden her nasılsa gözlerim doldu, sesim iyice
titreyerek, “Minörle başlayıp majörle sona eren duy-
gulu aryalar yazmadım,” dedim. “Kimi kutsal sayı-
lan klasikler üstüne ağzıma gelen en ağır küfürleri
ettim. Bir-iki disiplin suçu da işledim açıkçası; ama
hiç kimse hiçbir yerden kovulmamalı.”

“Tesadüf bu ya, yanımda harikulâde güzel bir
konyak var,” dedi cüce. “Birlikte içelim ve başka şey-
lerden konuşalım.”

Kovulma belgemin üstüne konyak döktük, cam-
dan dışarı attık ve başka şeylerden konuştuk. Sızımı-
şım. Gözlerimi açtığımda büyük bir istasyonda dur-
muştuk. İsabelle vizon bir örtünün altında içini çeke
çeke uyuyordu. Beyefendi ise dimdikti, pırl pırl
gözlerini üstüme dikmişti.

“Saatlerce uyudunuz,” dedi. “İsabelle de. Öyle-
sine mutlu ki sizinle tanıştığı için, bu gece ölümle
ilgili bir tek kâbus bile görmedi. İsabelle çok korku-
yor ölmekten.” Durdu, gözlerini önüne devirdi: “Öl-
mek üzere,” dedi. “Ölmek üzere birtanem ve korku-
lar içinde. Tek isteğim korkularından kurtulması.
Ölüm korkulacak bir şey değil ki. Yalnız o yalnız
kalmayacak, ben de...”

Lafının gerisini getiremedi. Gözlerini, o delice
parlak, mavi ve kocaman gözlerini trenin camlarına
dikti. Ben de gözlerimi camlara diktim ister istemez
ve istasyondaki insanları seyretmeye başladım.
Aaaa, o da neydi?

Garip kılık kıyafetli altı kişi, uzun siyah saçları omuzlarına değen olağanüstü güzel, esmer bir genç adamın çevresini sarmıştı. Genç adamın üstünde yerlere kadar uzanan beyaz bir giysi, ayaklarında Roma sandaletleri vardı. Gözleri başka dünyaların varlığını müjdeliyordu, hülyalıydı, can alıcıydı. Genç adam elinde bir tavus tüyü tutuyor, onu hafif hafif sallıyordu. Dikkatlice baktım, tavus tüyü filan değildi elindeki; bana öyle gelmişti. Elinde kara kaplı eski bir kitap vardı. Soluğumun kesildiğini hissettim, bir de kalbimin küt küt attığını.

Beyefendi cüce, “Mançurya Prensi,” dedi. “Mançurya Prensi ve bazılarına göre Yeni Mesih.”

“Mançurya Prensi mi?” dedim.

Prens ve kafilesi tam yanımızdaki kompartımana girdiler.

“Mançurya çok fakir bir ülkedir,” dedi beyefendi cüce. “Prens o, ama İngilizler onu keşfettiklerinde çamurlu bir sokakta kir pas içinde misket oynuyormuş arkadaşlarıyla. İngilizler görür görmez, ‘İşte aradığımız! İşte Mesih!’ demişler. Güzelliğinden, insanüstü güzelliğinden etkilendikleri de açık. Mançurya’dan apar topar kaçırmışlar çocuğu. Prensın annesi alkolik bir İrlandalıymış galiba. Antropologmuş, yıllardır Mançurya’da yaşıyormuş. Prensi doğururken ölmüş. Ayrıca sağ ayağında altı parmağı varmış. Akıl sır ermez ayrıntılar! Bana anlatıldığı gibi naklediyorum size. İngilizler Prensi gerçek bir yalnızlığa mahkûm etmişler, ruhsal dünyasını hiçbir dünyevi olayın kirletmesine izin vermemek amacıyla. Yüz ifadesinden anlamışsınızdır; Yeni Mesih ya da Mançurya Prensi insanları sevmiyor, sevemiyor. İki bin yıl kadar önce İsa Mesih’in insanları sevebilmek için ne kadar zorlandığını hatırlayınca, hak

veriyor insan. Bir de İngilizler bedenini titizlikle koruyorlar, ruhsal yolculuklarında alabildiğine hırpalanan bedenini. Bildiklerim bu kadar. Sanırım kimse de daha fazlasını bilmiyor.”

Beyefendi cüce bana hikâyeyi naklederken İsa-belle uyanmıştı. İşaretparmağıyla daireler çizmeye başladı. Uyurken kalpağını çıkardığından şimdi başını rahatça görebiliyordum. Isabelle’in alnında derin dikiş izleri, bir kulağında ise pırlantalardan yapılmış, kelebek şeklinde bir küpe vardı.

O güzel kahkahalarından birini savurdu cüce. “İlahi Isabelle,” dedi gözleri sevgiyle parlayarak, “hiçbir şeyi ama hiçbir şeyi unutmazsın.”

İsabelle bir yandan gülümsüyor, bir yandan işaretparmağıyla daireler çizmeye devam ediyordu.

“İsabelle size anlatmayı unuttuğum bir diğer ayrıntıyı hatırlatıyor,” dedi beyefendi cüce. “Mançurya Prensi ya da bazılarına göre Yeni Mesih, İngilizler tarafından klasik bir eğitime tabi tutulmak istenmiş. Oxford yeterlilik sınavını verebilmek için üç yıl özel olarak hazırlanmış, en önemli hocalardan dersler almış. Sonuç tam anlamıyla bir fiyasko olmuş: Sınav boyunca kâğıtlara salyangoz resimleri çizmiş durmuş. Bu resimler başarılı olsa neyse, beş yaşındaki korkmuş bir çocuğun elinden çıkacak salyangozcuklarmış her biri. Bunu bize anlattıklarında Isabelle öyle çok gülmüştü ki, koltuğundan az daha yere düşüyordu.”

İsabelle tatlı tatlı gülümsedi. Hasta, pek hasta olduğu, gülmekten koltuklardan düştüğü günleri çoktan gerilerde bıraktığı aşikârdı.

“İsabelle’in küpesi göz alıcı,” dedim. “Sizin kol düğmeleriniz, kravat iğneniz de öyle. İnanın, bugüne değin böylesine değerli takılar görmedim.”

Lafımı bitirdim bitirmedim ki tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildim. Münasebetsizlikten ne kadar kaçarsam o kadar yakalanıyordum. Peki, hayatın özeti değil miydi bu? Neden kaçıyoruz ona yakalanmıyor muyduk?

İsabelle ve beyefendi kahkahalarla sarsıldılar. Gülmekten yaşaran gözlerini mor ipek mendiliyle silerken, “Ah, münasebetsizsiniz,” dedi beyefendi cüce. “Sizi böylesine hoş, böylesine eğlenceli kılan da bu. Bir şeyler daha aklınızdan bile geçmeden dilinizden dökülüyor. Pek hoş, inanın pek hoşsunuz.”

İsabelle’inki tam kahkaha atmak sayılmazdı; gülerken hırıl hırıl sesler çıkarıyordu. Ciğerleri de hapyı yutmuş, diye düşündüm. Ve inanın, çenemi tuttum.

“Benim mesleğimde gerekli tüm bu ‘değerli takılar,’” dedi cüce. “Ne kadar kıymetli mücevheriniz varsa, başkaları da size o kadar kıymetli armağanlar vermek zorunda kalır. Zorunda değil de, durumunda diyelim. Teşvik eder, kışkırtır, rekabete sürükler. Paranın parayı çektiği gibi, sevgili yol arkadaşımız, mücevher mücevheri davet eder. Ayrıca iyi bir yatırımdır, az yer kaplar, kolayca taşınır, her yerde de para eder.”

“Yaaaa,” dedim yine. Bu sefer sesim bayağı boğuk da çıktı. Bu cücenin, bu beyefendi cücenin kendisine böylesine pahalı armağanlar verilmesini sağlayan mesleği ne olabilirdi ki?

Tam bu esnada kompartımanımızın kapısı kibarca vuruldu.

“Giriniz,” dedi beyefendi cüce. “Giriniz lütfen.”

Mançurya Prensi’ne refakat eden garip kılık kıyafetli İngilizlerden biriydi giren: uzun boylu, gaga burunlu, kum rengi saçlı bir adam. Donmuş

yağ gibi gülümsedi: İngilizlerin o zoraki, o kaçınılmaz, o insanda “üff, ne gerek vardı yani”den başka hiçbir duygu uyandırmayan gülümseyişlerinden en bilineniydi. Elinde kocaman bir sepet dolusu hari-kulâde güzel incirler vardı. Sepeti uzun kollarıyla uzatıp yanıma bıraktı.

“Mesih Hazretleri’nden annenize,” dedi Oxbridge aksanı, Oxbridge sesiyle. “Mesih Hazretleri size zahmet olmayacağını umarak, iletmemi istedi bu arzusu-nu: Anneniz...”

“Evet, annem incir çok sever de,” dedim lafını olanca nadanlığımla bölerek. “Mançurya, 1-111h Mesih Hazretleri’ne en derin teşekkürlerimi iletir-siniz. Annem adına pek tabii ki.”

İngiliz, konuyu daha sıcak sulara çevirebilmek amacıyla donuk gözlerini İsabell’e çevirip, “Oooo, ne şirin maymun bu,” dedi, elini uzatıp İsabell’i sevmeye yeltendi.

“Dokunmayın lütfen!” diye bağırdım. “İsabell’e dokunmayın, bayım. Hem daha fazla meşgul etme-yelim sizi. Annemin incirleri için teşekkürler ve iyi günler.”

Öylesine sert, öylesine çılgınca çıkmıştı ki sesim, İngiliz neye uğradığını şaşırıldı. “Eeee, uuuu, oooo” gibi sesler çıkararak ve başıyla her birimizi selamlayarak çıktı, gitti.

Beyefendi cüceyle İsabell şöyle bir birbirlerine baktılar bakmadılar, bastılar kahkahayı.

“Ömürsünüz,” dedi beyefendi cüce. “Nesli tüke-nenlerseniz. Zira artık cesaret kol gezmiyor.”

Başımı hafifçe önüme eğdim. İsabell ve beye-fendi cüceden hoşlanıyordum, onların hoşuna git-mekten de.

“Aylar var böylesine çok gülmemişti İsabell,”

dedi beyefendi cüce. “Öylesine minnettarım ki size.”

Elini uzatıp İsaabelle’in elini tuttu. Tatlı tatlı başını salladı İsaabelle; evet, çok haklısın canım, dercesine.

İsaabelle ve cüce birbirini seviyordu. Lamı cimi yoktu: Düpedüz, kocaman ve her şeyden çok! Ne güzel, ne güzel, diye düşündüm. Aylar var, yıllar var birbirini seven iki kişiye, iki şeye, bir insan bir şeye, neyse neyse sevgiye rastlamamıştım.

“Anneniz önemli bir kadın olsa gerek,” dedi beyefendi cüce. “Mançurya Prensi ya da bazılarına göre Yeni Mesih’in ilgilerine mazhar olmak az buz şey değildir. Öylesine büyük bir yalnızlık içinde öylesine sıkıntılı bir hayatı var ki yavrucağın, müt-hiş bir bencillik perdesinin arkasından izliyor dünyayı. ‘Kâinat paramparça olsa bir akşamüzeri’, o pek sevdiğim şiirde dendiği gibi, bunun bile farkında olmayacak o genç adam.”

“Hangi taşın altından ne zaman çıkacağı belli değildir annemin,” dedim. “Önemli biri mi, değil mi, bilemeyeceğim. Pek sık görüşmeyiz, dedemden kalan evde Wang Yu adlı uşağıyla birlikte yaşıyor. Anaşehrime bile yabancı sayabilirsiniz beni, hayatım yatılı okullar ve yolculuklarda geçti.”

“Anlıyorum,” dedi cüce. Ve inanın, bu hiçbir şey anlamayınca söylenen lafı gerçekten her şeyi anlı-yormuşçasına söyledi.

İsaabelle sıcaklamıştı, astragan mantosunu çıkardı. Boynunda pırlanta, yakut, safir ve elmaslardan yapılmış rengârenk kelebeklerden oluşan muhteşem bir gerdanlık vardı.

Beyefendi, fal taşı gibi açılmış gözlerimi tabii ki fark etti.

“İsaabelle kelebeklere tutkundur,” dedi. “İsaabel-

le'e olan sevgimi bilen bir hanım hayranım onun için Burma'da yaptırmış bu gerdanlığı. Taşları oldukça iyi, işçiliğı mükemmel, İsbelle ara sıra takmaktan hoşlanıyor, başka ne diyebilirim?"

"Hanım hayranlarınız mı alıyor tüm bu mücevherleri yani?" dedim. Sesimi o an bir tavuskuşunun sesiyle bile takas edebilirdim.

"Mesleğim gereğı para karşılığı çalışıyorum ben," dedi beyefendi cüce. "İsbelle'le bir malikânede yaşıyoruz, nadiren dışarı çıksak da masraflarımız oldukça fazla. Kazancım ancak giderlerimizi karşılıyor kısacası. Böyle hediyeleri daha önce de söylediğim gibi kabul etmek, dahası teşvik etmek durumundayım. Çok yoksul bir geçmişimiz var; bu mücevher tutkusuna geçmişe dönme korkusu da diyebilirsiniz. Mesleğimde mükemmel olmadığım an, bırakabilmeliyim onu. İşte o zaman İsbelle'le rahatça yaşayabilmek için bu mücevherlere muhtacız."

"Affedersiniz, sizce bir sakıncısı yoksa... Yani sormazsam patlayacağım inanın: Mesleğiniz nedir?" deyiverdim.

"Aaaa, çoktan anlamışsınızdır sandım," deyip o harikulâde güzel gülümseyişlerinden birini gönderdi. "Jigoloyum ben."

"Ama siz, ama nasıl olur!" diye haykırdım. Evet, bu kabalığı da yaptım.

"Cüce olmamı kastediyorsanız," dedi, "işin püf noktası bu."

Ben, "Püf noktası mı? Cüce olmanız mı?" diye bağırırken, İsbelle şaşkınlıktan çarpılmış yüzüme bakarak kıs kıs gülüyordu.

"Evet," dedi beyefendi cüce. "Kadınların hep babalarını aradıklarını iddia eden psikoloji kuramlarını

hiçe sayın. Kadınlar âşık olmak için hep çocuklarını ararlar, daha doğurmadıkları çocuklarını. Cüce olmam işte burada işe yaradı. Eşit değilim onlarla, onlardan fazla da değilim. Ruhem onlardan eksik, hem de çok eksik olup da bunun farkında olmamak gibi, nice erkeğin içinde bulunduğu bir gaflet durumu da söz konusu değil benim için. Kusurluyum: tepeden tırnağa, apaçık ve ortada! Bana istedikleri kadar merhamet duyabilirler, gem vurdukları tüm ihtiraslarını boca edebilirler; arzu nesnelere yapabilirler. Ben yalnızca kendimim, kusursuz bedenleri içinde kafasız ve kalpsizlikleriyle onları çileden çıkaran bütün o erkeklerden biri: asla değilim. Bu işi para için yaptığımı, hiçbirini sevmeyeceğimi, sevmeyeceğimi bilirler. Kalbimde onlara yer açacakmışım gibi yapmam: Onları kandırmam çünkü kendimi kandırmam. Yalnız ve yalnızca İsabelle'i sevdiğimi, buna karşılık işimi mükemmel yaptığımı bilirler. Beni olduğum gibi kabul ederler. Bu da büyük bir rahatlamadır onlar için. Kadınlar, ya onları oldukları gibi kabul edemeyen bir erkek için değişmeye çalışarak zehir ederler hayatı kendilerine, ya da olduğu gibi kabul edemedikleri bir erkeği değiştirmek için. Nasıl en büyük aşkı mutlaka karşılıksız kalacak birine: çocuklarına duyarlarsa, bana da öylesine âşık olurlar. Benimle sevişirken en büyük zevki tadarlar, zevklerin en bastırılmış ve kaçınılmazını: ensest zevkini. Çok karışık ve çok basit. Daha önce hiç anlatmayı denememiştim, bilmem yeterince açıklayabildim mi?"

Yarı beline kadar eğilip baktığı kuyunun dibinde yüzlerce yıldızla karşılaşmış bir çocuk gibi hayretler içinde kafamı sallıyordum ki, dışarıda büyük bir gürültü koptu.

Genç bir adam, “Konuşmak istiyorum! Beni rahat bırakın, onlarla tanışmak, konuşmak istiyorum!” diye bağıyordu.

İki-üç kişi fısıldayarak onu teskin etmeye çalışıyor, kompartımanına girmesini rica ediyorlardı. Seslerden birini tanıdım. Az önce incirleri getiren can sıkıcı İngiliz’in Oxbridge sesiydi bu. Kısa zamanda konuşmalar kesildi. Yanımızdaki kompartımanın kapısı şiddetle çarpılıp kapatıldı.

Gözleriyle yan kompartımanı işaret ederek, “Mançurya Prensi,” dedi beyefendi cüce. “Bizimle konuşup tanışmaya çalıştı.” Derin derin içini çekti. “Ah! Zavallı genç! Soluk almasına bile izin vermiyorlar, sonra da dünyayı kurtaracak felsefeler üretmesi bekleniyor ondan... Steril ortamlardan, rahattan, huzurdan, tecritten hiçbir şey çıkmaz inanın. Çıkacak olsaydı, yüzyılımızın en büyük düşünürü Rudolf Hess olurdu herhalde.”

“Ne demezsiniz!” diye bağırdım. “O ya da Howard Hughes olurdu.”

“On iki yaşında harikulâde güzel bir kitap yazmıştı Yeni Mesih. Oysa yedi yıl geçti, bir satır kaleme alamadı. Bu cenaze teşrifatçısı gibi adamların yanında ne duyabilir ki insan? Ne düşünür, ne yazabilir ki? Ben, hayat hakkında ne öğrendiysem, doğduğum sirkte öğrendim. Bir de, İsabelle’in sevgisiyle öğrendim tüm bildiklerimi.”

Dönüp sevgiyle baktı İsabelle’e. İsabelle mahcup mahcup başını salladı.

“Sirkte mi doğdunuz yani?” dedim.

“Evet,” dedi. “Cüce bir palyaçonun dünyanın en güzel kadın akrobatından olan oğluyum. Mançurya Prensi’yle ortak bir yanımız var: Benim de annem beni doğururken ölmüş. Öylesine güzel bir kadının

benim gibi bir cücenin annesi olması ne acı verirdi, kim bilir. Bunu düşünüp annemin ölümüne sevinmeye çalışırdım çocukken. Babam anneme öylesine âşıkmiş ki, yüzümü görmeye bile tahammül edememiş. Beni doğduğum sirkte bırakıp başka bir sirke katılmış. Üç-dört yıl sonra da bir trapezden düşüp ölmüş: kazayla intihar karışımı ölümlerden. Beni sirkte ahçısı büyüttü denilebilir. Çok şişman ve yalnız bir kadındı, delice severdi beni. İsaabelle bu sirkte çalışan maymunların en meşhurundan dünyaya geldi. Çelimsiz bir bebektir ve bilin bakalım, ne oldu?”

“Annesi onu dünyaya getirirken öldü,” dedim muzip muzip.

“Evet, aynen öyle oldu,” dedi beyefendi cüce. “Maymunlar insanlar gibidir: Anne bakımına muhtaçtırlar. Diğer maymunlar İsaabelle’ye bakmadılar. Çelimsiz, küçük bir şeydi. Öyle tatlı, öyle güzeldi ki... Onu ben büyüttüm, adını ben koydum, bildiği her şeyi ben öğrettim; İsaabelle de beni mutlu etti.”

Dönüp İsaabelle’ye baktı uzun uzun. İsaabelle yine vizon örtüsünün altına girmiş, içini çeke çeke uyuyordu.

“Sizi de yordum,” dedi gönül alıcı bir kibarlıkla, “bakın, uykunuz geldi.”

“Yooo, hayır,” dedim. “Hayır asla! Sizi dinlemek öylesine büyük bir zevk ki.”

Kompartımanımız sıcacıktı. Camın gerisinde gece ve ağaçlar vardı. Uyuyakalmışım.

Uyandıgımda tren anaşehrime istasyonuna girmek üzereydi. Beyefendi cüce ve İsaabelle yoklardı. İçim nerdeyse burkularak, bir veda bile etmeden diye düşünüyordum ki, incir sepetinin üstünde duran zarf dikkatimi çekti. Zarfın üstünde güzel bir

el yazısıyla ismim yazıyordu.

Açtım, incecik krem rengi bir parşömen kâğıdına yazılı mektubu okumaya başladım.

Sevgili, Sevgili Yol Arkadaşımız

Beni ve Isabelle'i öylesine mutlu ettiniz ki... Isabelle uyandığında farklıydı: canlılığınız, gençliğiniz, hayata karşı cesaretiniz onu bambaşka yapmıştı. Anaşehrinizdeki doktoru görmek istemiyor artık, başka doktorları da. Son günlerini huzur ve mutluluk içinde evimizde geçirmek arzusunda. Sizin gibi biriyle tanıştığımız için bahtiyarız..

Ufak bir hatırayı, dilerim kabul edersiniz. Belki onu satıp yolculuklara çıkmanıza sebep oluruz, ne dersiniz?

İmzası göz alıcıydı, kişilikliydi, özeldi ve kati surette okunmuyordu. Zarfın içinde, baş tırnağım büyüklüğündeki elmas kravat iğnesi duruyordu. Elime alıp baktım. Üstünde Hindistan'ı, Nepal'i, Sri Lanka'yı ve Burma'yı gördüm. O yolculukta başka bir şey olmadı.

PERİHAN MAĞDEN

Haberci Çocuk Cinayetleri

ROMAN

KYTORAF MENEMHALIZON

Perihan Mağden, gazetelerde, dergilerde her zaman çok okunan, sevilen –birçoklarını da öfkeliendiren– köşe yazılarının şeytani dilini ve biçim zekâsını, romanlarının yapısında ve grotesk havasında da gösterir. İngilizce'ye çevrilmiş olan ve benim asıl sevdiğim Haberci Çocuk Cinayetleri bu parlak yazarın duyarlılığının ve özel dünyasının başka hiçbir şeye indirgenemeyeceğini kanıtlar.

ORHAN PAMUK

Haberci Çocuk Cinayetleri, bilimkurgusal özellikler taşıyan kendine özgü bir polisiye: Sıradışı karakterleriyle grotesk bir kent. Birbiri ardı sıra öldürülmeye başlayan genetik mühendislik harikası “haberci çocuklar”. Cinsiyetsiz bir kahramanın ağzından dinlediğimiz üç parçalı bir roman.

Perihan Mağden, okuru, afallatıcı bir serüvene davet ediyor: Mükemmelliğin hüznüne...

ISBN 978-975-07-0889-3

9 789750 708893

<http://www.canyayinlari.com>